

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

آزاد ل.

۳۰ جنوری ۲۰۱۲

کتاب‌های مقدس آسمانی

چهار کتاب

بخش سوم

زبور کتاب داوود پادشاه و پیامبر به معنای سرود مشتمل بر ۱۵۰ سرود است نظر به روایاتی زبور کتابی است که از جانب خداوند برای داوود پادشاه نازل شده است. در قرآن راجع به داوود در سوره نساء آیت ۱۶۳ چنین می خوانیم:

«ما به تو وحی فر ستادیم همانگونه که به نوح و پیامبران بعد از او وحی فرستادیم و "نیز" به ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط- فرزندان یعقوب- و عیسی و ایوب و یونس و هارون و سلیمان وحی نمودیم و به داوود زبور دادیم» و در سوره انبیا آیت ۱۰۵ چنین می خوانیم:

«و به تحقیق ما بعد از ذکر الهی در زبور مکتوب نمودیم که همانا زمین ارث بندگان صالح خداوند است.» و این به این معنی است که زبور کتاب آسمانی است. که خداوند به داوود داده است. همچنان سوره اسراء آیت ۵۵ می گوید: «ما بعضی از پیامبران را بر بعضی دیگری فضیلت بخشیدیم و به داوود کتاب زبور دادیم» در سوره انبیا آیت ۴۸ می بینیم «و بی شک به موسی و هارون (کتاب) فرقان دادیم که برای پرهیز گاران روشنائی و یاد آوری بود» زبور داوود پادشاه به تعبیری که در کتب عهد قدیم آمده (مزامیر داوود) عبارت است از مجموع مناجات ها و نیایش ها و اندرز های داوود پادشاه که پیامبر هم بود و مزامیر داوود کاملاً به اشعاری می ماند که داوود آنرا به شکل نیایش سروده است نه این که کلامی باشد آسمانی!؟

اکنون مختصراً به شرح زندگی این پادشاه می پردازیم:

داوود به معنی محبوب دومین پادشاه اسرائیل به روایت کتاب مقدس بود. داوود در این کتاب پادشاه جنگجو، متبحر، نوازنده و شاعر بزرگ معرفی می شود تعدادی از ترانه های منسوب به وی در کتاب مزامیر یا زبور جمع آوری شده است. داوود پسر "یسی" از فرزندان یهودا و از طایفه بنی اسرائیل بود که در بیت لحم زاده شد. داوود در

سال ۱۲۵۰ قبل از میلاد توانست اورشلیم را از دست کنعانیان آزاد کند و آن را پایتخت اسرائیل خواند. به روایت عهد عتیق داوود تابوت عهد را که حامل ده فرمان بود به اور شلیم آورد و آن را در معبد جدید نصب کرد. داوود چهل سال در یهودیه فرمان راند و در ۷۱ سالگی در اور شلیم در گذشت. جسد داوود را در کوه صهیون دفن کردند. سلیمان فرزند داوود با تعقیب کاری که پدرش آغاز کرده بود شهر را گسترش داده و معبد مقدس یا هیکل سلیمان را که امروزه معبد اول خوانده می شود در شهر اورشلیم بنا کرد. کتاب عهد عتیق در کتاب دوماشموئیل فصل یازده جمله های ۲ تا ۲۷ چنین می گوید:

واقع شد که وقت غروب داوود از بسترش برخاست و بر پشت بام خانه ملک گردش کرد و از پشت بام زنی را دید که خویشتن را شست و شو می کرد و آن زن بسیار خوب صورت و خوش منظر بود و داوود فرستاد در باره آن زن استفسار نمود و کسی گفت که آیابت شیع دختر الیعام زن اوربای حتی نیست؟ و داوود ایلچیان را فرستاد و او را گرفت و او نزد وی آمده داوود با او خوابید و او بعد از تمیز شدن از نجاستش به خانه خود رفت و زن حامله شده قاصد فرستاد و داوود را مخبر ساخته که حامله هستم..... در ادامه روایت عهد عتیق داوود اوربیا شوهر او را به جنگ می فرستد و در پیشاپیش سپاه می گمارد تا کشته شود و سپس زن او را به خانه می آورد و سپس همین زن (با این سوابق) مادر سلیمان و در نتیجه به اساس اناجیل جد عیسی مسیح می شود.

با وجود آن به روایت عهد عتیق کتاب اول ملوک و پادشاهان فصل یازدهم جمله های ۱ تا ۲۴ خداوند داوود را بنده برگزیده خود که اوامر و فرایضش را نگاه می دارد معرفی می کند. به اساس روایات عهد عتیق مادر داوود به گناه آبستن شد (مزامیر ۵: ۵) از نسل قارص فرزند نا مشروع یهودا بود (پیدایش ۳۸: ۶) و خود نیز با همسر دیگران همبستر می شد و از این راه فرزندان داشت (دوم سموئیل ۳: ۱۱) بتسایه از همسران او بوده است. اما در برخی از روایات اسلامی داوود را نه از نسل یهودا بلکه از نسل لایوی دانسته اند. (بحار الانوار ج ۱۳ ص ۴۴۰) و در قرآن و تاریخ ادیان هیچ جایی تذکری از شیوه دعوت او از مردم بحثی به عمل نیامده و گفته نشده است که او به امت خود چه درسهائی می داد!؟

انجیل ها و عیسویت

با باز نگری دقیق بر دین عیسویت می توان دریافت که این دین در طول قرون متمادی از سوی انسان ها دچار تحولاتی بنیادی گردیده و نمی تواند حامی پیامی جامع و کلی برای بشریت باشد و با باز نگری تاریخی در ریشه های مسیحیت خواهیم دید که خود این دین نیز در ابتداء به عنوان ابزار و وسیله ای در دست دستگاه سیاسی روم قرار گرفته و از آن منحصت و وسیله ای برای کشور گشائی استفاده شده است. این آئینی است که گفته می شود نطفه اش در میان ضعفاء بسته شده و به دست قدرت مندان رومی غرض استیلای قدرت به سر زمین های دیگر گسترش یافت که بعداً تبدیل به دستگاه سیاسی «پاپ ها» گردید و این وسیله و ابزار سیاسی و گسترش آن در اشغالگری ممالگ دیگر دوام یافته و مردم را مسیحی ساختند که بعد از جنگ های صلیبی و جدائی دین از سیاست قدرت اصلی دکتاتوری خود را از دست داد.

در رابطه به مسیحیت کتابی است به نام «اوپا کلیفا» که بر خی از مسیحیان آن را در شمار منابع مسیحیت نمی شمارند و این کتاب دارای مطالب مهمی در باره عقوبت های پس از مرگ است. آثار روحانیون و فیلسوف مسیحی در قرن ۴ و ۵ میلادی «سنت اگستین» در مورد عذاب بعد از مرگ امروز هم در کلیسا های کاتولیک و

پرو تستانت قابل قبول است.

در باره شخصیت عیسی مسیح، زندگانی و به صلیب کشیدن او قبلاً زیر عنوان «پیامبران - بخش پنجم» منتشره ۱۲ مارچ ۲۰۱۱ همین پورتال آزادگان روشنی انداخته شده است که از بطن مریم - باکره که خداوند جبرئیل را به شکل یک جوانی آراسته و بدون عیب بر مریم فرستاد و جبرئیل روح خدا را در مریم دمید و او حامله شد و عیسی متولد گشت.

انجیل هم خلاف ادعای محمد به عیسی توسط جبرئیل وحی نشده است و خود عیسی تا زمان مرگش از چیزی به نام انجیل چیزی نمی‌فهمید و هیچ گاهی هم ادعا نکرده است که از طرف خدا (پدر) وحی گرفته باشد. «انجیل مرقس، انجیل لوقا، انجیل یوحنا و انجیل متی» چهار کتابی است که به نام انجیل در بین مسیحیان مورد استفاده قرار می‌گیرد و اضافه تر از ۲۰ انجیل دیگر که از قرن اول میلادی به بعد نوشته شده مورد استفاده در بین مسیحیان ندارد و اگر هم دارد به پیمانۀ وسیع نمی‌باشد.

متن تمام اناجیل از داستانهای در هم و برهم پر بوده و چیزی به درد بخوری در آن‌ها دیده نمی‌شود. بعضاً اشاراتی به معجزات عیسی داشته و تمام اناجیل در بسیاری موارد در روایات شان موافق همدیگر نیستند.

نویسندگان اناجیل با نوشتن داستانهای در هم و برهم کتاب شان را اصلی گفته‌اند و نوشتار آن‌ها نشان می‌دهد که آن‌ها همان چیز هائی را که فکر می‌کردند، نوشته‌اند. هیچ انجیلی در زمان خود عیسی نوشته نشده است در قرآن ۱۲ بار نام انجیل ذکر گردیده است انجیل‌ها بعد از عیسی نوشته و حواریون او نقل قول نموده اند هیچ انجیلی در زمان حیات خود عیسی نوشته نشده است. حتی توسط حواریون مستقیم او هم نوشته نشده است بلکه بعد از ۷۰ تا ۱۱۰ سال و بعد تر از مرگ عیسی به تحریر در آمده است. مرقس یونانی زبان مسیحی و غیر یهودی بوده انجیل خود را به زبان یونانی در دهه ۷۰ در روم تألیف کرد. متی یهودی ساکن اورشلیم و عبری زبان انجیل خود را به عبری در دهه ۸۰. لوقا ادیب و روشنفکر غیر یهودی انجیل خود را در آسیای صغیر به زبان لاتین در دهه ۹۰ و یوحنا روحانی یهودی وابسته به کلیسای مسیحیت انجیل خود را که از نظر محتوا با سه انجیل دیگر تفاوت دارد به زبان آرامی در «افسوس» نوشته‌اند. کلیسای عیسویت به جز همین ۴ انجیل بقیه انجیل‌ها را که اضافه تر از ۲۴ انجیل می‌باشد به رسمیت نمی‌شناسد. تا سال ۱۴۰ بعد از میلاد اصلاً هیچ مدرکی حاکی از موجودیت انجیل‌ها موجود نیست تنها در سال ۱۵۰ میلادی «سن ژوستن» قیس فرانسوی برای اولین بار از چهار متن نامبرده به صورت «خطرات حواریون» نه (انجیل) نام می‌برد. عنوان انجیل در سال دهه ۱۷۰ تا ۱۸۰ میلادی توسط «ایر نه» اسقف شهر لیون فرانسه به انجیل‌های چهار گانه داده شد و این کلمه انجیل ریه یونانی داشته که معنی خیر خوب یا مژده را می‌دهد.

این انجیل‌ها در متن با هم تفاهم نداشته و بعضاً در تضاد همدیگر هم می‌باشند که غالباً اعتبار همه انجیل‌ها را از بین می‌برد. نظر به گفته "گ. وینکن" «از مطالب انجیل‌ها تا اکنون هشتاد هزار برداشت و تفسیر مختلف به ما رسیده است آیا کسی است که با اطمینان به ما بگو ید کدام یک از این‌ها را باید وحی خداوند و کدامیک را نظریات آدمیان بدانیم؟؟» از تفاوت‌های عمده در انجیل متی و لوقا یکی هم می‌توان شجره نامه عیسی را دید در اولی نسب عیسی با ۲۸ واسطه به داوود پیامبر و با ۴۲ واسطه به ابراهیم پیامبر می‌رسد در صورتی که در انجیل دوم ۵۵ واسطه بین عیسی و ابراهیم وجود دارد و همچنین اسمای این واسطه‌ها هم در هر دو انجیل با هم فرق دارند. همچنان مسأله باکره بودن مریم مادر عیسی که در قرآن هم چندین بار بر آن تأکید شده است تنها در انجیل متی به آن اشاره شده است که آنهم از کتاب اشعیاى تورات ریشه گرفته است در سه انجیل دیگر از این باکره بودن خبری نیست

(کتاب اشعیا باب هفتم. ۱۴) در انجیل متی، مرقس و لوقا دوران فعالیت مذهبی عیسی و موعظه های او در جلیله و دیگر جاه های اورشلیم با تفاوت هم چند ماه تا یک سال تعیین شده و در انجیل یوحنا این مدت بیش از سه سال به حساب آمده است و به نوشته همین انجیل عیسی در همین مدت سه بار به اورشلیم آمده و جمعا هفت بار معجزه کرده است اما در سه انجیل دیگر یک بار به اورشلیم رفته و بیش از بیست معجزه داشته است.

در انجیل لوقا گفته شده است که عیسی پس از مرگ در روز عید فصح که پس فردای آن بود از درون گور خود به آسمان رفت ولی در جای دیگر تورات (کتاب اعمال رسولان) که توسط خود لوقا نوشته شده تاریخ این صعود چهل روز بعد آن گفته شده است. اصلاً از صعود عیسی ذکری نشده است. راجع به مسیح بودن عیسی که تهداب مسیحیت است در یک مورد آنهم در یک انجیل از انجیل های چهار گانه اشاره شده است (و عیسی رو به آسمان کرد و گفت: ای پدر حیات جاودانی این است که آنها ترا خدای واحد حقیقی و عیسی مسیح را که فرستاده تست بشناسند) «یوحنا باب هفدهم 3» سه انجیل متی، لوقا و مرقس هیچ کدام چنین سخنی را از عیسی نقل نمی کنند موضوع مسیح بودن عیسی پس از مرگ او مطرح شده است. در مورد ظهور عیسی به حواریون خود پس از مرگ انجیل متی این ظهور را جلیله می داند انجیل لوقا یهودا انجیل یوحنا طبریّه. در انجیل متی فرشته خداوند در خواب به یوسف شوهر مریم در هنگام تولد عیسی می گوید که بی درنگ طفل نو زاد و مادرش را بر دارد و به مصر برود و تا وقتی که فرشته مجدداً دستور نداده باشد به اسرائیل باز نگردد زیرا که هیرودیس پادشاه یهود به خاطر یک پیشگویی که به او شده در جست و جوی طفل است تا او را هلاک کند و یوسف شبانگاه همراه با نو زاد و مادر او روانه مصر می شود و تا هنگام مرگ هیرودیس در آنجا میماند (متی باب دوم ۱۳-۱۵) ولی از چنین سفری مهم در سه انجیل دیگر مطلقاً سخنی نیست.

ادامه دارد